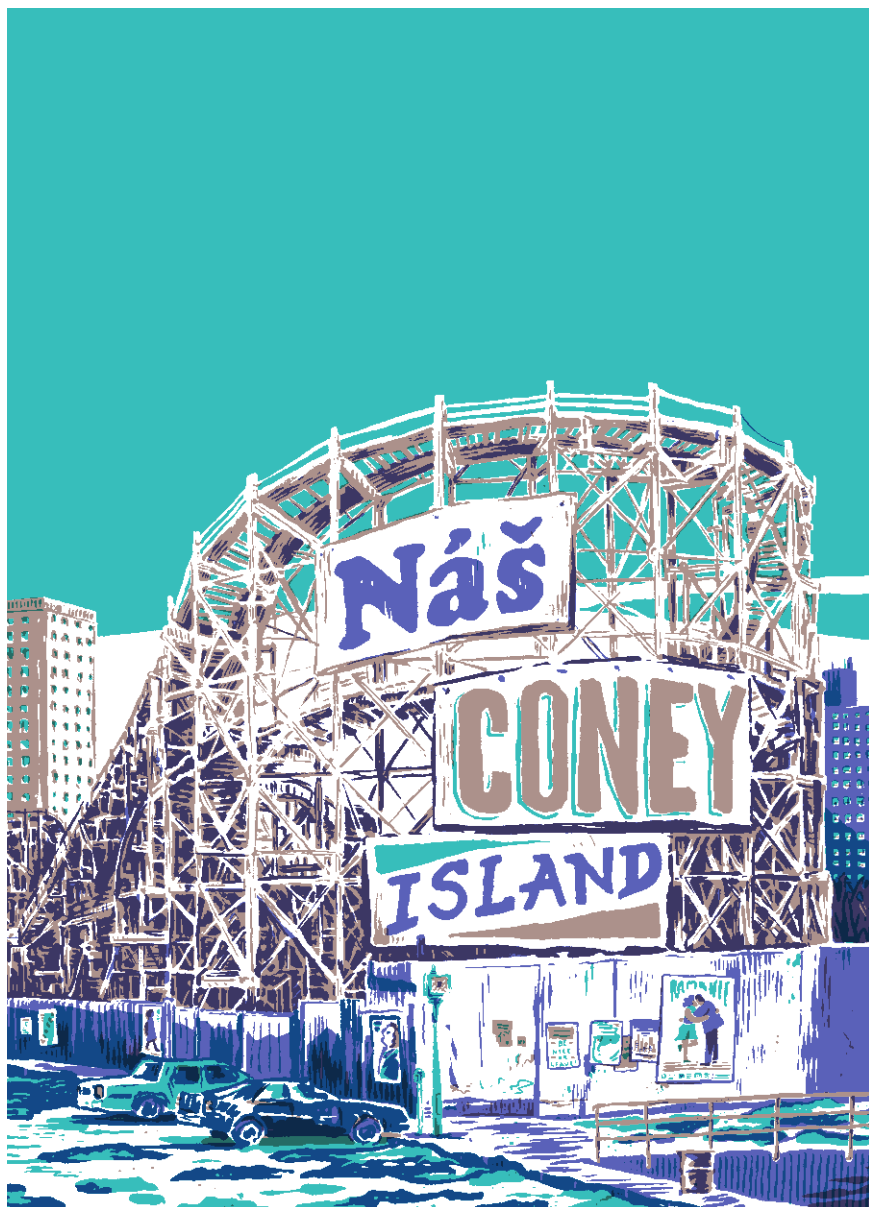

BILLY
O'CALLAGHAN

Přeložil Petr Eliáš

NÁŠ CONEY ISLAND

NÁŠ

BILLY O'CALLAGHAN

CONEY

Přeložil Petr Eliáš

ISLAND

Paseka

Copyright © Billy O'Callaghan 2019
First published as *My Coney Island Baby* by Jonathan Cape, an imprint of Vintage. Vintage is part of the Penguin Random House group of companies.
Translation © Petr Eliáš, 2020

ISBN 978-80-7637-112-5 (Epub)
ISBN 978-80-7637-114-9 (Mobi)
ISBN 978-80-7637-113-2 (PDF)

Pro Richarda, mladšího brášku,
který je v tomhle příběhu a taky pořád s námi.

I

Dřevěné molo

Vzduch tady venku je sprostý zimou. Už cestou z Manhattanu byla kosa, ale ne takováhle. Tohle je zkrátka neodbytné syrovo. Hodina v metru znamenala hodinu úniku před větrem. Je skoro poledne, a už teď to vypadá na sních.

Michael a Caitlin kráčejí svižně vedle sebe, hlavy skloněné, ramena sehnutá. Krom dvojky opilců tlumeně se u vchodu dohadujících o lahev a o kousek dál na Surf Avenue, hned za restaurací Nathan's, postaršího černochoha připoutaného kusem oranžové prádelní šňůry k absurdně malému psíkovi jsou ulice liduprázdné, jako by byly chodcům uzavřené. Většina obchodů má stažené rolety, některé otvírají jen v sezoně a jiné odepsaly den jako prachsprostý dluh. Šance, že někdo jen tak zavítá dovnitř, klesly pod nulu. Těch pár podniků, které mají tvrdošijně otevřeno – obchod s alkoholem, potraviny, jakýsi charitativní krámk se stohy ohmataných, ve hřbetu rozlámaných brožovaných svazků, dosud v proutěných koších vyrovnaných na římsách výlohy nad zelenými igelitovými pytli plnými oblečení na chodníku –, na svém trvají spíš z tvrdohlavosti než z povinnosti. Krom potravin, kde zřejmě mají pocit, že se to musí, se v obchodech se svícením příliš neobtěžují. Dnes odpoledne je na Coney Islandu jako na konci světa, jako na místě, kam se mohou uchýlit zatracení a čekat tu, až na ně přijde řada u brány do temnoty.

Pokud to jen jde, drží se v závětrří budov. Ze zařatých zubů jim vycházejí hvízdavá a zpěvavá slova, ale bolí být jen dýchat, a mluvit je ještě horší. Caitlin si jednou rukou svírá u krku límec kabátu. Vítr je tak prudký, že jí rve slzy z očí. Neurvale do nich vráží a víří kolem nich a škuje jí za lem kabátu a ona je ráda, že ji ráno napadlo si vzít šátek, ačkoli rukavice by se taky šikly. Kapsy má hluboké, ale poskytují sotva pouhé zdání tepla.

Podle předpovědi má padat sníh, dostaví se v přívalech a s bouří, ale prozatím si dává pohov, jen tu a tam přilétne vločka jako vržený kámen a zanechá ve vzduchu i na těle pomyslnou podlitinu. Nebe nad nimi je jako bláto, jako hrozivý šedivý močál, který neochvějně pohřbívá každický detail a obrys. Caitlin se opře o Michaela a oba přidají do kroku, až skoro běží, což je ohromující. Ale co už mají dělat, když se vydali tímhle směrem.

Tenhle kus ulice je totiž nejhorší, zrovna tady, kde spěšně přecházejí přes liduprázdnou vozovku, protože je zavede rovnou do chřtánu vichřice. Musejí kráčet téměř v objetí a hvízdání větru přehlušuje i změt jejich těžkého dechu. A když konečně odbočí z promenády na molo, vítr nabere novou sílu a vrhne se na ně, na jejich tváře a oblečení, a vmžiku je důkladně rozvrkočí. Probijí se k řádce stánků, po sezoně zabeđených a opuštěných. Jim však poskytnou útulek a přístřeší, když se k nim přitisknou.

„Kristepane,“ vydechne Caitlin a pak se tak trochu s hrůzou zasměje. „To je jak ze Zjevení svatýho Jana.“

Michael, zaskočený tím, jak se přiblížila jeho myšlenkám, ji jednou rukou obejmě a přitáhne si ji k sobě. Takhle blízko ji potřebuje. Vzhledne k němu. Obličej mu zbělá jak mouka. Úplně nový odstín bílé. Ona má rty lehounce

obtažené leskem, krvavě rudá se z nich zpola setřela, ale ústa má drobná a před zimou zařatá a sotva patrná, i když se usměje. Připomene mu gejši, rozkošné a křehké panenky v blankytných kimonech, tváře zabělené pudrem a na patřičném místě namalovaná pusinka jako růžové poupě. Mají působit jako ostýchavé dívenky, ale někde hluboko v nich se skrývá oheň, takové to divoké, spalující peklo, které jediným zábleskem rozpustí kost na bublající vývar. Lapily ho její velké, vyděšené zvířecí oči a uhranul ho vyčerpaný výraz a on nakrátko a dnes vůbec poprvé zahlédne pouhý náznak toho, kdo Caitlin doopravdy je, tedy možná, nebo spíš kdo by mohla být. Je to žena zrozená ke klamu, dojde mu náhle. Andělská kůže ukrývá plamenné lži. To je jedna z těch drobností, které na ní miluje nejvíc.

„Takhle konec světa vypadat nebude,“ prohlásí on a ústa má tak blízko u ní, že cítí chuť jejího dechu a ona ochutnává ten jeho. „Až přijde, ani si toho nevšimneme. Budeme, a za miliontinu vteřiny najednou ne. Nebude po nás ani prach.“

„Nejsi opilý?“ zeptá se ho.

Zavrtí hlavou a usměje se. „Na to jsem moc šťastný.“

„Šťastný?“

„No jistě. Já vím, těžko se tomu věří, ale je to tak. Jen se podívej, kde jsme. Podívej se, s kým tu jsem.“

Položí mu ruku na hrudník a rozpustile ho pleskne. Přitiskne se k ní a políbí ji. Jeden vede druhého, střídají se, široko daleko není nikdo, kdo by je viděl. Najde si jeho jazyk a špičkou toho svého jej obkrouží a přitiskne si jeho hmotu na hranu předních zubů. On se rád poddá. Její ústa jsou horká jako čaj. Dýchá do něj a on vydechuje do ní. Přelévají se v sobě jako vlny, je to jako milování. Po nějaké době se od sebe na popud jejich sevřených rtů pomalu odtáhnou. Ale

to odloučení je jen dočasné a má jí umožnit, aby se k němu přivinula trochu pohodlněji. On se opře o zalígrovaný stánek, podlouhlou úzkou budku s vybledlým vavřínovým nátěrem, odolným, a přesto notně ošlehaným větrem a deštěm, a ona se mu opět poroučí do náručí. Když jednou rukou sklouzne níž a vezme do dlaně krotkou oblínu jejího zadku, ucítí, jak se jí rty roztáhnou v úsměvu, a to ho přiměje se usmát také, a když zavřou oči, jsou zase děti a hrají si na to, že jsou zamilovaní. Některé vzpomínky se uhnízdí hned pod kůží, a tak na ně žádná změna nemůže.

Vlevo pod nimi se na sever táhne pustá bílá pláž, která rámuje hlavní číslo dne, tu velkolepou scénu, nekonečnou plochu oceánu, jenž se při bližším pohledu vzdouvá a vzpíná. Hladina šedá jako olovo je poseta zpěněnými krajkovými skvrnami a o pobřeží se rozbíjejí mohutné rousnaté hřebeny vln. O něco dál se prostírá podivný klid, tedy alespoň na pohled, a neustále se přelévající dálava se tu prolíná s nahuštěnými vrásami soumraku.

Tisknou se k sobě a s příjemnou, pečlivě utajenou hrůzou naslouchají hřmotu vody tříštící se o pylony mola a divokému, truchlivému bečení větru.

„Barb má rakovinu,“ řekne Michael tiše a jaksi nepřítomně.

Caitlin je na okamžik přesvědčená, že se přeslechla, a přesto je v jeho postoji cosi naléhavého. Zapátrá mu v obličej, ale on jí hledí přes rameno k obzoru.

„Cože?“

„V ledvinách. Už to nějakou dobu trvá, ale znáš ji. Dokud nečurá černě, neřeší to.“

Trhne sebou a našpulí pus, jako by ho ta slova zabořila.

„Ježíš.“

Caitlin zčistajasna zasáhne slabost, kterou zahlédne v jeho obličeji. Jeho kůže má nahnědlý odstín a strukturu tmelu a visí mu na ostrých rysech, zvýrazňuje mu nos a tváře obtěžkává pláčem. Jeho ústa jako by těž ustupovala, jako by se konečně poddávala letitému břemenu věcí, jež je zoufale potřeba říct. Nedávno mu bylo osmačtyřicet. Šestého ledna. Osmačtyřicet už teď není žádný věk, to není jako kdysi, ale nedostatek spánku spolu s množstvím dalších ubíjejících faktorů se na něm začal podepisovat. Má taky nějakých dvacet kilo nadváhu a to je i při robustní, metr osmdesát vysoké postavě zátěž, která si vybírá svou daň. Při chůzi teď drobátko kulhá, do kloubů se mu zařezávají první sezonní ostrí ischiasu, hlavu má svěšenou a jeho rozložitá ramena se v poslední době jaksi sevřela a zakulatila. Ona ví, co věk dokáže, jak náhle se dostávají jeho účinky, ale těžko se jí to přijímá, protože v duchu je pro ni stále mladý, plný života, je to stále ten silný milující muž, který k ní před lety přistoupil v baru a do kterého se tak bláznivě zamilovala. To už jsou desítky let. Způsob, jakým se stýkají, samozřejmě vábí všelijaké bludy, scházejí se jen jednou za měsíc, ale zato každý měsíc, vždycky první úterý. Protože takový kus života tráví čekáním, má se za přijatelné, a někdy dokonce žádoucí, že realita křehne.

Když už se dál nemůže bez problémů vyhybat jejímu pátravému pohledu, podívá se jí do očí a vzdechne a je to těžký vzdech, ze kterého přímo číší únava. Vtom ho zničehonic poznává. Ty jeho přimhouřené, protažené oči, ta tenká linka rtů, ten úsměv, který zpočátku působí strojeně, když se mu usadí na tváři, ale jak se rozvine, najednou je vzácný. Tohle je on. Takový je: ten její mohutný batolivý Irčan. Zaboří se mu do krku. Ten povzdech byl pro ni, ona to ví. Všechno je

pro ni. To kvůli ní ze sebe setřásá okovy světa, aby byl zcela a naprosto svobodný, byť jen na těch pár hodin.

„Zatím jí odebrali asi hektolitr krve a udělali hromadu testů. Už dvakrát byla na biopsii a teď se jí chtějí podívat na játra. Chodí k doktoru Wyliemu, má být jeden z nejlepších v oboru. Působí solidně. Aspoň se ti dívá do očí, když s tebou mluví, na to se většina ostatních nezmůže.“

Caitlin buší srdce, krev jí tepe z hrudníku vzhůru a zaplavuje jí mozek a ona na okamžik neví, co si počít, jestli se má vymanit z jeho objetí, nebo se k Michaelovu tělu přivinout ještě těsněji. Ale jeho paže kolem jejích beder jí nedává na vybranou, a tak mu znovu přitiskne tvář ke krku a zavře oči, jako by se tím dokázala odříznout od světa a schovat se v bezpečí. Hrdlo se jí sevřelo a slova ze sebe nedostane jinak než šeptem.

„Ježiš,“ zopakuje. „To je strašné. Je mi to moc líto.“

„Já vím,“ odvětlí on. „Vím, že je ti to líto. Mně taky. Ale to nestačí. Wylie dělá, co může, ale prognóza není bůhvíjaká. Myslím, že se bojí nejhorsího. Původně mluvil o operaci, ale testy ukázaly víc, než by mu bývalo bylo milý. Přímo nic neřekl, ale tu a tam trousí slova jako ‚agresivní‘ a ‚metastáze‘, slova, co člověka nenaplní optimismem. A bude to jenom horší. Čeká ji pětapadesát cyklů chemoterapie, a to bude teprv hrůza. Skoro určitě přijde o vlasy a máme se prý připravit na těžkou nevolnost a únavu. Četl jsem si o tom. Chemoterapie zasáhne úplně všechno, ty špatný buňky i ty dobrý. Tak to prostě funguje. Pumpujou ti do těla jed, což mi nedává pražádný smysl. Zatím se jakž takž drží, ale podle mě je pořád ještě v šoku.“

Slova se z něj řinou jedno přes druhé a pohledem se vpije do jakéhosi vzdáleného místa nebo předmětu, v očích má

snivý trans boxera, který už schytl do hlavy daleko víc ran, než je zdrávo, nebo opilce, který už se neobtěžuje předstírat, že nepije. Pak jí rukou vystoupá po páteři, dlaň jí položí na temeno a vysoko nad jejím uchem mlaskne, jako by ji políbil. Vítr je mohutný a nic se před ním neschová. Dokonce i zabeđený kiosek za nimi se houpe a skřípe. Caitlin ho obejmeme pevněji, připoutá se k němu. On ji na oplátku sevře.

„Je to moje vina. Wylie nám řekl, že rakovina v ní bují už přes rok. Přesně tak to podal. A díval se u toho na mě. Barb to jako vždycky docela dobře skrývala, ale stejně bych do ní měl po všech těch letech vidět daleko líp. Měl jsem si všimnout příznaků. Protože je všechny měla. Někdy v noci jsem se vzbudil a zjistil jsem, že není v posteli, a za posledních pár měsíců zhubla tak, že nemohla už ani pohodlně sedět. Začínaly jí vylézat kosti.“

Když s Caitlin začal chodit, měl ještě jednu práci, chodil na víkendové směny do autodílny, která patřila Barbařinu bratranci Jerryemu. Jinak se živil obchodem, byla to práce, díky níž jste v očích většiny lidí chytrí, protože skoro celý den prosedíte v kanceláři a oblek nosíte jako uniformu. Ale víkendová práce v něm naplňovala úplně jinou potřebu. Dělal tu poskoka, byla to tupá dřina. Pokud šlo o motory, byl takřka k ničemu, ale měl rozložitá ramena a duší i tělem byl ochoten se zpotit. Taky mu platili na dřevo, pětadvacet nebo padesát na den, nebo kolik bylo tehdy normální. Ale kvůli penězům to nedělal.

Nedělal to ani z příbuzenské solidarity, byť Jerry byl slušný chlap a zoufale potřeboval pomoc. Rozhodně se neflákal. Dřel dlouho a poctivě, ale byl to ten typ, co potřebuje někoho vedle sebe, pomocnou ruku, když přijde záchvat hrůzy a všechno se

začne sypat. Na účetnictví vůbec nebyl a obchodní stránka věci mu nešla ani trochu. Nakonec se našlo řešení v podobě Wandy, ženy, které sice táhlo na šedesát, ale která se nikdy tak docela nezbavila svého holčičího já. Byla vysoká a štíhlá a měla útlé, šlachovité tělo, pro které by kdekteřá broadwayská či exotická tanečnice spáchala leccos zavrženíhodného. Žvýkala žvýkačku, zrzavé vlasy měla vyfoukané do husté trvalé a nosila titěrné kratásky nebo minisukně a kromě Vánoc střídala asfaltově černou a sytě šarlatovou. O baseballu mluvila, jako by měla akcie v nějakém klubu, a znala pár vypečených nadávek. A protože láska si hledá všelijaké záminky, byla za každých okolností nesmírně milá, pokud šlo o Jerryho. Byla ve všech směrech velmi schopná, a tak se do toho záhy pustila, udělala pořádek ve fakturách, provedla inventuru, vyřídila objednávky, zaplatila účty a k tomu z něj vlastníma rukama udělala aspoň zčásti úspěšného muže i mechanika. A taky s ním spala, vařila mu a uklízela, prala mu a nakonec si ho vzala. Jenže v době, kdy se Jerry poprvé začal hroutit, zbýval do jejich setkání ještě dobrý rok, a tak břemeno péče o to, aby se nevlastní bratránek udržel nad vodou, ztěžka dopadlo na Michaela.

Situace se rychle zhoršovala. Jerry si autodílnu pořídil s dost nihilistickou hypotékou asi před půldruhým rokem navzdory tomu, co mu radil zdravý rozum, a nějakou dobu vyžil z půjček a bezbřehého nadšení. Rozbíhat živnost bez dostatečných finančních rezerv je příšerné, takže mu nezbývalo než si půjčovat. Na materiál, na mzdy, na piksly instantního kafe a plněných piškotů, z nichž srkal krém pod zvednutou kapotou ve snaze ušetřit čas a peníze za přestávky na oběd. Půjčky všechno nakonec jen nezměrně zhoršily. A jakmile se ukázal objem nasčítaného dluhu, Jerry se celý

utopil v alkoholu, lil ho do sebe obouruč z lahví zabalených do papírového pytlíku a po whisky, nebo co zrovna sehnal, nervy měl neustále na pochodu a vyletěl při sebemenším popudu. Když ho všichni okolo opustili a odešli za lepším, potřeboval zvláště o víkendu někoho, kdo dovedl vzít za klíč a vyměnit kolo a zvednout něco na kladce, aniž na něj bylo třeba rvát a dohlížet, a kdo hned nezakládal odbory kvůli přestávkám na oběd a na záchod a na cigáro a kvůli přesčasům a nedělním šichtám.

Michael se ukázal jako příhodné řešení.

Půl roku po pohřbu jejich jediného dítěte – chlapečka Jamese Matthewa – bylo totiž najednou všechno jinak. Pár vteřin radosti a pak čtrnáct týdnů, dva dny a pět hodin čekání na nevyhnutelný konec, který za sebou i po měsících, a dokonce po letech nechával spouštět jako vykolejený vlak. Každý se s takovým utrpením vyrovnává po svém. Někdo se dá na modlení, někdo vyhledá pomoc psychologa. Michael se odvrátil od všudypřítomné Barb a začal pracovat rukama. Nebylo mu z toho dobře, ale podobné pocity měl z tolika věcí, že po několika týdnech už to byla jen další položka na seznamu jeho ostudných činů. Potřeboval dřít tělo a toho se mu v autodílně dostávalo vrchovatě. Mohl si dopřát tolik námahy, že div neomdlel, mohl makat, až ho paže pálily a záda jen jen prasknout, a pak mohl dřít dál, lebedit si v té bolesti a zakoušet ji všemi způsoby, které znal. Bylo to tělesné a mužné a svým způsobem osvobozující. A když pak vyšli do noci a zavřeli dveře za další povedenou nedělí, zašli s Jerrym do baru, někam, kde na malé televizi běžel zápas, nebo podle nálady do nějakého podniku, kde v přítmí zněl tlumený jazz, tóny, jaké člověk uslyší jen v nějaké zastrčené špeluňce, v zaplivaném suterénním pajzlu, který připomínal

pokoutné putyky z časů, kdy chlast hrál podle docela jiných pravidel. Pronikavá trubka, alt saxofon, který se dovede napasovat přesně do té skuliny za hradbou slz. Smutek tu má čtyři pevné stěny, strop a podlahu a zvuk se tu střídá a bují a rezonuje.

Caitlin poprvé zahlédl právě v jednom z takových podniků. Byla tehdy ještě holka, dvaadvacet let, a měla v sobě svěžest, která se z jeho života už dávno vytratila. Byla už vdaná, ale pořád tak trochu holčička, která s bezstarostnou zvědavostí zkoumá hranice světa, celá hebká a měkká. Žluté a bordó vzory na jejích letních šatech se k podzimní plískanici pranic nehodily, ale stříhem do toho baru pasovaly dokonale, laciná bavlna jí obepínala boky, pas a prsa způsobem, který podtrhoval křehkost, a zadek jí přidržovala jako pár rukou, když si Caitlin brala skleničky z pultu a kráčela přes parket k boxu, kde seděla její kamarádka Sally a bezmyšlenkovitě si hrála se zeleným plastovým zapalovačem. Objednala si Sea Breeze a Mojito, a rozhodně ne poprvé, soudě podle toho, jak se na něj usmála, když si všimla, jak se na ni od baru dívá. Hlavu trochu skloněnou, ale oči velké a upřené vzhůru, ostýchavost jen hraná a hravá. O nějakou hodinu později, když zase přišla k baru, měl už v sobě tolik piva a panáků, že sklouzl ze stoličky, nenuceně k ní přistoupil a zeptal se jí, jestli se od něj nechá pozvat na drink. Dodnes si pamatuje ty její doširoka otevřené stříbřité oči, které svým odstínem připomínaly oceán pod zataženou oblohou. Její kůže zářila i v přítmí u baru a její ústa byla zdrženlivá, jak to jen šlo, semknutými rty se bránila úsměvu, až ji cosi přimělo se poddat. Nezůstala mu žádná vzpomínka na to, jak na jeho návrh odpověděla, ani na to, která jeho kouzelná slova ji přiměla dojít k závěru, že stojí za hřích, ale obraz její tváře,

jak ten nedělní večer vypadala, má zcela zřetelně vypálený v mysli. Promluvila tiše, takže jak si Coltrane nebo Parker nebo Ornette Colemanová nebo kdo vylívali duši a pak ducha do místnosti, musel se k ní naklonit, aby zachytil, co mu nabízí, aby slyšel její slova a její dech.

K půlnoci, když bylo prolomeno dost ledů a oba se dost načekali, se dali do tance. Stáli, objímali se a tančili, ale sotva se u toho pohybovali, jen jako pavučina v nočním vánku, a jedna melodie se prolínala s druhou. Horké a vlhké spánky mu tiskla na tvář a on skláněl hlavu a šeptal jí věci, které nikdy předtím nikomu neřekl. Spolu byli jako jedna bytost. Nejiskřilo to mezi nimi, to ne. Bylo to naprosté splnutí, nic menšího. A brzy nato, když se měli rozloučit, jí naškrábal svoje služební číslo a poprosil ji, ať mu určitě zavolá, hned zítra ráno, jestli to půjde. Nic na to neřekla, jen si soustředěně přečetla číslo, pak papírek přeložila a pak ještě jednou a zastrčila ho do kapsičky v kabelce. Jednou se políbili, jejich ústa se dotkla krátce, téměř letmo, a pak kývla na rozloučenou, vymanila se z jeho sevření a pospíchala přes parket za kamarádkou. Zůstal stát tam, kde ho opustila, a díval se za ní, jak stoupá po schodech na ulici, bez jediného ohlédnutí, a byl přesvědčen, že už ji nikdy neuvidí ani o ní neuslyší. V tu chvíli se v něm cosi pohnulo a rozvířilo to hrůzu z vidiny života prožitého bez ní. Směšné, vždyť se sotva potkali, ale přesto pravdivé.

„Mluv o něčem jiném,“ špitne teď Caitlin. „Prosím.“

„O čem jako?“

„To je jedno. Třeba o práci.“

„O práci?“

Michael to slovo ochutná, než vůbec postihne jeho skutečný význam. Práce je bezpečné téma, jako počasí nebo

politika nebo ekonomika, banální téma k hovoru, které si zatím ponechává pevnou kostru. Když je člověku přes čtyřicet, jeho touhy se nasměřují jinak a on upřednostňuje pohodlí před vzrušením.

Koutkem úst se pousměje.

„Klidně o práci. Stohy papírů, nákupčí, co tě vytrvale odmítají, když mají doplnit zboží – kancelář k prasknutí narvaná lháři, podfukáři a zloději. Nic se nemění. Najímáme teď arcigrázly, rovnou z těch vyvoněných univerzitních pastáků, mají nosovej přízvuk a za týden stáhnou kokain za tisíc dolarů. Jenže mávají magisterským nebo doktorským diplomem, jako by to v týchle době byla vrcholná záruka míru, a používají ho jako povolení drancovat. Neuplyne teď ani deset minut mého pracovního dne, abych nepomyslel na to, že bych se na to všechno nejradši vykašlal a odešel středem, dokud mi v těle zbývá ještě trocha života.“

„Jenže to ty neuděláš.“

Znovu se na ni podívá a zavrtí hlavou.

„Ne, to asi ne. Někteří ráno vstanou a prostě se rozběhnou, přeběhnou svět jako Gauguin nebo Brando nebo Marco Polo. Jenže to pro nás starý není. Když jsme mladí a obzory planou, podstupujeme rizika, která jsou později nemyslitelná. Čas v nás pěstuje strach. Možná je to tím, že časem hromadíme další a další pouta. Mám sny jako každý, ale jako klukovi mi čtyřicátníci připadali staří. Teď mi táhne na padesát a prožívám každou minutu. A po pravdě nejsem ani trochu statečný. Hloupý, to ano, ale statečný ne.“

Caitlin mu vyklouzne z náručí a stoupne si po jeho levém boku a společně se zády opřou o stánek a hledí na oceán. Horizont jako by někdo vygumoval a oblohu a vodu neodděluje nic než logika. Z dálky má každý problém řešení.

Nahmatá jeho ruku, sevře ji do dlaní a pak mu břímě prstů něžně přejíždí po kloubech. Kůstky na hřbetě ruky se mu rozbíhají těsně pod povrchem a matnou kůží prosvítají namodralé záhyby žil. Je to ruka starého muže, vytrácí se z ní síla. Zpod manžety košile se mu plazí chomáče chlupů a trčí do stran jako zubatý vějíř, temný jako rozlitý inkoust. V reakci na jakousi drobnou změnu v jejím doteku natáhne a rozevře prsty, nabádavě, vyzývavě. Pak tam chvíli jen tak stojí, hledí na oceán a drží se za ruce. Ona se pro sebe usměje a jemu dojde, co to znamená, a nakloní se k sobě a znovu se políbí. A tenhle polibek se počítá za víc než ten první pokus. Trvá pět nebo deset vteřin, je to hřejivá chvíle znásobená tmou za zavřenými víčky. Ona rozevře rty a zaváhání nesnesitelně protáhne okamžik, než zachytí pohyb jeho jazyka.

„Pojď do postele,“ navrhne jí a opět si ji přitáhne k sobě. Napadne ho, jestli ho přes všechny ty vrstvy oblečení cítí. Zvolna ji políbí na tváře, a když zavře oči, tak i na víčka. Její kůže je od zuřícího větru ledová, ale ona spokojeně vzdechne a on je v tu chvíli taky šťastný. Tady, v úkrytu před bouří, se člověku chce věřit, že svět vznikl jen pro ně a že nezáleží na ničem jiném než na jejich štěstí.

„Ty taky myslíš jen na to jedno,“ pošouchne ho. „Víš to?“

„Vím,“ přitaká. „Ale díky tomu to dostanu.“

„Frajer.“

„Největší široko daleko.“

„A taky jsi skromný.“

„Přirozeně. A ty víš, že myslím jen na tvoje dobro, lásko. Tohle není počasí na procházku. Jen mě napadlo, že bychom mohli ty tvoje staré kosti trochu prohrát.“

„O tom stáří pomlč, buď tak hodný.“

Ruka, kterou má na bedrech, sjede o nějakých deset dvacet centimetrů níž a stiskne.

„Víš, co se říká,“ odvětlí. „Stará stodola...“

„A ty si myslíš, že to s ohněm umíš, vid’?“

„Zatím si nikdo nestěžoval.“

Caitlin nakloní hlavu na stranu a předstírá, že celou věc pečlivě promýšlí, ačkoli pochopitelně není nad čím přemýšlet. On ji pobaveně sleduje a má pocit, že se do ní právě znovu zamiloval. Má ve tváři výraz mladé ženy, skrz naskrz nevinný. Zadumaně si přiloží prst ke koutku úst, drobátko protočí oči a on v tu chvíli pochopí, že čas ani věk vůbec nic neznamenají.

„Do postele.“

„Do postele.“

Její smích je nečekaný a stydlivý, takové tenké švitořivé zajíkání, které utichne, sotva se rozezní, ale zanechá po sobě svůj obrys, odhalené zuby a špičku jazyka. Takhle to spolu mají. V tom baru před lety tančili na jazz štkající z reproduktorů úplně stejně, o nic líp ani o nic hůř. Tady jimi sdostatek hýbe vzduch a vítr hvízdající v mřížoví mola je jediný jazz, který potřebují.

„Nejdřív se ještě projdeme,“ řekne ona, odtáhne se od něj, ale dál ho drží za ruku. „Pak můžeme probrat, co bude dál.“

Všechny stánky a kiosky jsou zavřené, ale život tomu chce, že i v hlavní sezoně tu všechno běží už jen na půl plynu. Protože Coney Island to má podle všeho spočítané. Zakousla se do něj hniloba. Přesto je příjemné tu v takovýhle den být. Polámané věci se k nim výborně hodí, a tak si tu snadno zvykli. Svá nejlepší léta už má tohle místo za sebou, ale romantická atmosféra se zde drží dál a je na člověku, jestli tu spočine.

Mají to tady rádi, protože je to tak daleko od míst, kde by měli být. Není tu ani památky po monstrózní klaustrofobii Manhattanu a člověk má nad sebou kus oblohy.

A dokonce i když je tu liduprázdno jako dnes odpoledne, i když to tu rve na kusy vítr, který jen jen přinést sníh, vzpomínky na to, jak to na pobřeží vypadalo za lepších časů, jsou na dosah. Doby, kdy od března nebo dubna přes horoucí, dusné, doo-wopem nabitě letní měsíce až na samou dřevň pozdního října měly stánky s hotdogy a zmrzlinou tučné kšefty, kdy vám prodavač za šesták přímo před ohromenýma a nevěřícíma očima z pytlíku cukru vyčaroval olbřímí tajemný plnovous z cukrové vaty, kdy polykači ohně na jednokolkách s nezměrnou odvahou žonglovali noži, kdy se vám trámy otřásaly a duněly pod nohama, rachotily pod nápořem pobíhajících dětí a u výherních automatů jste ustavičně měli kliku. Vzduch tehdy voněl sladce i slaně, na moři se převalovaly vlny a jídlo bylo smažené a všude, všude byl randál, tyčila se tu vysokánská, neprostupná stěna hluku. Nadšené výkřiky, jak dospívající chlapi škádlili a osahávali holky v bikinách, kvílení pouličních akordeonů, rozjuchané melodie nejnovějších fláků linoucí se z tuctu kazeťáků nalděných na stejnou stanici a znovu a znovu se opakující řezavé tóny kaliopé, doprovázející jízdy na některé z atrakcí opodál. To vše byly jen přísady v beztvare kakofonii stovky hluků, které se jeden s druhým praly o své místo na slunci.

A dokonce i v poledne tak bičované větrem jako to dnešní stojí za to tady být, už jen kvůli tomu, jak to místo vyhovuje pohádce, kterou si vyprávějí. Stánky jsou zavřené a zabeđeněné, ale Caitlin sama sebe snadno přesvědčí, že nejsou ani trochu opuštěné, jen se uložily k příjemnému zimnímu spánku. Totéž se dá říct a představit si o lidech, kteří v těch